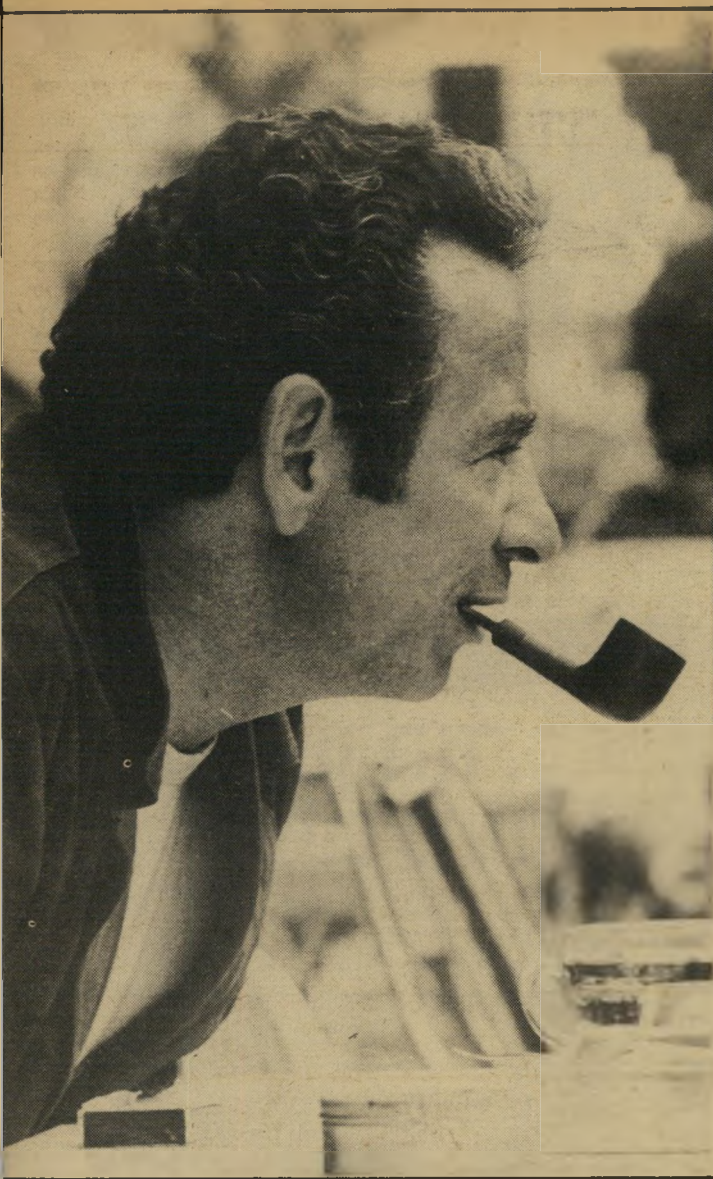

מוטקה קידר אחרי שיחרורו
אני מעולם לא פגשתי את אביו

יובל נאמן היה האיש שכבש את ליבי כשהצטרפתי לביון, שהרי אמר לי כי אני תמיד אחיה אצלם יחידה בפני עצמה. היה זה הוא שפרס ממני בנמליהתעופה, כשיסמתי לדרוס-אמריקה, ואמר כי עלי לשמור על עצמי, מכיוון שאין להם איש טוב ממני.

נוסף על משימה זו, תפקידי היה קשור בחיסולם של אויבי מדינת-ישי"ר במדינות זרות.

הוא המשיך והסביר לבנו כי אין כל קשר בין מישפטו ובין הסיבה האמיתית שבגללה הוא מוחזק.

המאבק לשיחרור

ישינה עברה מאז אותה פגישה. לפתע היה על ארז לעמוד בסיכוי סוך מפרך, מבחינה פסיכולוגית.

מישפחתו קיבלה את טענת הרמט"כ"ל כי אביו חולה, בעוד שהוא חשב כי פגש באדם הבריא ביותר שהכיר. אחרי שנה של התלבטויות הגיע ארז למסקנה זו: "החלטתי לעשות את הכל כדי לשחרר את אבי".

למרות שמוטקה ידע שאין אדם מלבד ארז שיוכל לעזור בשיחרורו, הציע לו, בפגישתם השנייה, לנסוע לבגדודו בבראזיל. אך לא בזאת רצה ארז. הוא החליט כי תהיה המלחמה אשר תהיה, עליו לעשות את כל מה שבי

(המשך בעמוד 38)

העליון היתה כי אין להוציא לאור את אותו ספר-ציד, שהרי אסור היה ששמו יופיע. הוא שינה את שמו ל-"בן-חורין", אך גם זה לא עזר. התברר כי מבחינה טכנית, האפשרות היחידה להוציא את הספר לאור היא עליידי שרות בתי-הסוהר — גונדר אריה ניר, שלא מוכן היה לפעול בכיוון זה. יום אחד ביקר ברמלה שופט עליון ושאל את מוטקה לגבי ספר-הציד. התשובה שקיבל היתה זו: "מכיוון שברחתי באריה ניר כבסנרק, הרך הילור טרם ראה אור".

פגישה בכלא

עשר שנים עברו, וארז כבר היה בן 14. סבו, מיכה ורדימון, אמר לו לפני מותו כי אביו נמצא בכלא, וכי הוא עומד להישאר שם כל חייו. הוא הסביר לארז כי ניסה להשתמש בקשריו הצבאיים, אך לא יכול היה לעזור. הוא גם ראה לכך שארז יידע שאין הכרח כי אביו אשם, למרות היותו כמאסר. הוסיף כי לארז זה עניין ביטחוני ביותר. חודשים אחדים לאחר שנפטר הסב, הופיע ארז בשערי כלא-רמלה וביקש לראות את אביו. ארז זוכר כי השומרים היו מאוד נרגשים מהעובדה כי למוטקה קידר יש בן. הוא נלקח אל חדרו של מנהל הכלא, ושאלות רבות הוצגו לו. ובעודו מדבר עם המנהל, הופיע מאחוריו אדם מוצק בבגדים חומים ובינעלים צבאיים. שערו היה קצר מאוד, עיניו צלולות ומבטו חמור ביותר. ארז הבין כי היה זה אביו. כל מה שאמר אביו למנהל היה: "כמה זמן ואיפה?"

לפי המבטים של אביו ושל מנהל בתי-הסוהר, הבין ארז כי לאביו היתה הזכות לביקור, והשאלה היתה רק איפה ולכמה זמן. לאחר מכן הבין ארז כי צדק, שהרי ביקורים נמנעו מאביו במשך שנים.

לפי החוק הצבאי אסור היה למנוע מבן לבקר את אביו — ולכן הורשה ביקור זה.

על שאלתו של מוטקה ענה המנהל: "שלוש שעות". מהמגרה הוציא המנהל סיגרים של מוטקה, ונתן לו אחת לדרך. בחדר הצדדי שבו נערך הביקור, היה קצין בדרגה גבוהה, שאמור היה לשמור על הסדר הטוב שבין אב לבן. דקה ארוכה התבונן האב בבנו הצעיר והנרגש, וכמבוכה מסויימת אמר לו: "ארז זה שם יפה, אך אני רציתי כי שמך יהיה גא, מהשורש גאווה. חשוב לי שתדע כי אתה פרי של אהבה. אתה מבין, בן, לך יש יתרון עלי, מכיוון שאני מעולם לא פגשתי את אבי".

תמר ורדימון-קידר

דיין אמר שלא תראה עוד את מוטקה לעולם...

אותו בבירור המוחלט שבו הוחזק, היא הביעה חשש שאולי גם אני נולדתי עם אותה מחלה מסוכנת. דיין ציין באוזניה כי המחלה עוברת בתורשה, ואז גם ארז עלול להיות בסכנה. בשנים שעברו מיום פסקי-הדין ועד לביקורו הראשון של ארז ברמלה, היה מוטקה עסוק בכתב ספר-ציד והקדיש אותו לבנו: "בני, אילו הייתי לידך, הייתי מקנה לך את אמנות ואומנות הציד. אך מכיוון שאין אני לידך, ישבתי וכתבתי לך סיפורים אלה. אבא". הפסיקה האחרונה בבית-המישפט

תמיר לקח את תיקיה-הגנה. תוך כרי המישפט פוטר מוטקה גם את תמיר, מכיוון שזה לא נקט באמצעים שאותם רצה מוטקה כי ינקוט. ואכן, ב-1974, אחרי ששוחרר מבית-הסוהר, הוא לקח את ארז אל ביתו של תמיר, כדי להוכיח לו את טענותיו נגדו.

מספר ארז: "הוא לקח אותי אל ביתו של תמיר בהרצליה-פיתות. זה היה בשבת אחרי-הצהריים, ותמיר הגיע במינהל שלו. התברר כי חזר מסוף-שבוע בכינרת. הוא יצא ממכוניתו, כשהוא לבוש בשורט ובגופייה, ומיד זיהה את אבא. לפני שהספיק לשאול לשלומי אמר לו תמיר את המילים הבאות: "מוטקה, פחדתי לחיי. זאת הסיבה שבגללה לא נסעתי!"

מוטקה פיטר את תמיר מכיוון שזה לא היה מוכן לנסוע לדרוס-אמריקה, כדי לאסוף הוכחות לכך שכל הערויות נגדו בדיויות. "אבא רצה שאראה זאת במו עיני, שהרי תמיר נחשב היה כאיני דיוורואליסט וכתוקף-השילטון".

מחלה מסוכנת

הפרקליט הצבאי, באותה תקופה, היה מאיר שמגר, שהפך אחרי כך היועץ המישפטי לממשלה, והמכהן כיום כנשיא בית-המשפט העליון. התובע הצבאי היה חיים כהן, והרמטכ"ל היה משה דיין.

המישפט ופסקי-הדין היו אמורים להישמר בסוד, שהרי כל הפרשה היתה ביטחונית ביותר. אחרי המישפט זומנה תמר קידר פעם נוספת אל משרד הרמטכ"ל. הפעם הסביר לה דיין את הדברים הבאים: "הוא מעולם לא ייצא חי אל העולם, ועליך להבין כי הוא חולה במחלה מיוחדת, שאי-אפשר להבחין בה באופן חיצוני, אך היא מסר

קנת ביותר".

דיין הציע לה לשמור בסוד את מחלתו זו, ואת עצם היותו כמאסר. ארז: "לאחר ששוחרר סיפר לי אבי כי פעם אחת, כאשר באה אמי לבקר

בקיבוץ: מוטקה קידר, נרב ומיכה ורדימון (מחזיק בארז), חנה ותמר ורדימון (1955)
המחלה עוברת בתורשה. נס ארז עלול להיות בסכנה